

ע"פ 781/19 – פלוני נגד מדינת ישראל, פלונית

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים
ע"פ 781/19

כבוד השופט י' עמיות
כבוד השופטת ד' ברק-ארז
כבוד השופט ד' מנץ

לפני:

פלוני המערער:

נגד

המשיבים:
1. מדינת ישראל
2. פלונית

ערעור על פסק דין של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
בתפ"ח 001876-10-15 שניתן ביום 18.12.2018 על
ידי כבוד השופטים מ' פינקלשטיין, ז' בוסתן ור' אמר

תאריך הישיבה: 07.01.2021 כ"ג בטבת התשפ"א

בשם המערער:
בשם המשיבה 1:
בשם המשיבה 2:
עו"ד שירן ברגמן
עו"ד עילית מידן ועו"ד يولנדה טולדנו בובליל
עו"ד ליאור שני

פסק דין
השופט י' עמיות:

1. המערער הורשע לאחר שמייעת ראיות בביצוע שורה של עבירות מין שבתו (להלן: המתלוונת) בהיותה קטינה, במשך למעלה משנהיים, החל משנת 2013 כשהייתה כבת 15 ולמدة בכיתה י', ועד סמוך לאחר סיום כיתה י"ב ובטרם

עמוד 1

מלאו לה 18 שנים. עבירות המין שבהן הורשע המערער כללו אינוס – בדרך של החדרת אצבעותיו לאיבר מינה של המתלוננת; מעשי סדום – החדרת איבר מינו לפיה של המתלוננת תוך שהוא מכיר אותה למצוות איבר מינו עד שփך את זרווע בפייה; שורה של ניסיונות למעשי סדום – המערער ניסה להכניס את איבר מינו לפי הטעות של המתלוננת; מעשים מגונים – המערער נגע בחלקו גופה השונים של המתלוננת, ליקק את איבר מינו ואת פי הטעות שלה, וחיכר את איבר מינו בחלקו גופה השונים; ומעשה מגונה בפניו קטינה – המערער חשף את איבר מינו בפניו המטלוננת. כן ניסה המערער לבצע במתלוננת מעשים מגונים, תקף אותה וגרם לה לחבלות.

בגין כל אלה, הורשע המערער בשורה של עבירות: אינוס קטין בן משפחה, עבירה לפי סעיף 345(א)(1)+סעיף 351(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); מעשה סדום בקטין בן משפחה, עבירה לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(1) + סעיף 351(א) לחוק (ריבוי מעשים); ניסיון למעשה סדום בקטין בן משפחה, עבירה לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(1) + סעיף 351(א) לחוק (ריבוי מעשים); מעשים מגונים בקטין בן משפחה תוך שימוש בכוח, עבירה לפי סעיף 348(ג)(1) לחוק (ריבוי מעשים); ניסיון למעשים מגונים בקטין בן משפחה תוך שימוש בכוח, עבירה לפי סעיף 348(ג)(1) + סעיף 351(ג)(1) לחוק (ריבוי מעשים); מעשה מגונה בפניו קטין בן משפחה, עבירה לפי סעיף 368(א) סיפה לחוק (ריבוי מעשים).

בית משפט קמא גזר על המערער, בין היתר, מאסר בפועל של 17 שנים וחצי וחיבר את המערער בפיצוי המטלוננת בסך של 200,000 ₪.

הערעור שלפנינו נסב על ההרשעה, ולהלופין על רכיבי גזר הדין.

2. על מנת לקצר בדברים, נקדמים ונספר لكורא כיצד הילכו ונחשפו מעשיו של המערער בבתו.

המטלוננת ברחה מביתה באישון לילה במהלך החופש הגדול, בסוף חודש אוגוסט 2014 שלאחר כיתה י"א. אדם בשם עללא' אסף את המתלוננת שהסתובבה בשעת לילה ברחוב, וזה סיפרה לו בבכי שאביה עשה לה דברים לא טובים. עללא' הביא את המתלוננת לבתו, שם סיירה המתלוננת בבכי לוויפה, אחותו של עללא', ולכרמללה, אמו של עללא', שאביה מבצע בה מעשים מנינימ. עללא' יצר קשר עם קרוב משפחתה של המתלוננת, אדם בשם איימן, ומספר לו את הדברים. או-אז הזמן איימן את המערער לבתו והלה הבטיח לו שהמטלוננת תוכל לחזור הביתה וכי לא יפגע בה. בהתאם לsicום זה, עללא' הביא את המתלוננת לבתו של איימן, ולשם הגיעו נור ובפני שניים מודדייה ששם חנה ומאהר את נור, והחזירו אותה לביתה. המתלוננת חשה בפני אמה, בפני אחיה נור ובפני שניים מודדייה ששם חנה ומאהר את המעשים שביצע בה המערער.

לא לモתר לצין, כי למורת הבטחתו המשיך המערער במעלייו, ובכיתה י"ב חשפה המתלוננת את המעשים בפני חבר בשם מוחמד, שאיתו יצרה קשר באמצעות הפיסבוק. לאחר שס"מזה את לימודיה פנתה המתלוננת לועצת בית הספר בו למדה, וזה הפניה אותה לגורמי הרווחה. שם הופנתה המתלוננת למשטרת וכך הTEGRלו הדברים לכדי הגשת כתוב אישום כנגד המערער.

3. בית משפט קמא הרשע את המערער לאחר שניתזה בזיהירות את הראיות שהובאו בפנוי, אף מצא לזכות את המערער משני אישומים מחמת הספק – ביחס לנגיעות מתחת לבגדים בכתה י"א וביחס לנגיעות באיבר המין בכתות י"א-י"ב (סעיפים 11-12 לכתב האישום). עם זאת, בית המשפט הדגיש כי מדובר בהסתיגיות נקיודית שאינן מעוררת על התמונה הכללית ואינן גוראות כלל ממהימנותה של המתלוננת. נציג כי המעשים החמורים ביותר בהם הורשע המערער – מעשה האינוס, מעשי הסדום והניסיונות למשיע סדום – בוצעו כאשר המתלוננת למדה בכתה י', בחודשים האחרונים לשנת הלימודים. שאר המעשים, ברף חומרה נמוך יותר, בוצעו כאשר למדה המתלוננת בכתות י"א ו-י"ב.

4. המערער טען בערעורו לאי דוקים ולסתירות כללה ואחרות בעדותה של המתלוננת, והתמקד בכך שהמתלוננת ייחסה את מועד תחילת האירועים לכיתה י', שacz לדבריה נפגע המערער בתאונת העבודה. עוד העלה המערער טענות הנוגעות למצבה הנפשי של המתלוננת, ולמניע שלא להעליל עליו.

5. לא בכדי הקדמנו ותארנו את השתלשלות הדברים. התיק שבפניינו קשה מבחינת המעשים שביצע המערער בבעתו, אך בהיבט המשפטי לפניו תיק קל, במובן זה שאין מדובר בסיטואציה שכיחה בעבירותimin מיליה כנגד מיליה", שכן יש שורה של ראיות מחזקות, שתחילהן באירוע המכונן של בריחת המתלוננת מביתה באישון לילה וחשיפת המעשים בפני מספר אנשים.

עודנו באים להצביע על שורת הראיות המחזקות, נקדמים ונזכיר כי אין דרך של ערכאת הערעור להתערב במקרה עובדה ומהימנות שנקבעו על ידי הערקה הדינונית. יש הגורסים כי כלל אי ההטעבות חזק במילויו לגבי מהימנות קרבען בעבירותimin בכלל, וUBEIROT מינם במספחה בפרט (ראו, מבין רביהם, ע"פ 11 פלוני נ' מדינת ישראל (4.9.2014); ע"פ 7590/11 פלוני נ' מדינת ישראל (27.11.2013); ע"פ 5795/15 מדינת ישראל נ' פלוני (3.9.2015); ע"פ 2331/15 פלוני נ' מדינת ישראל (13.10.2015); ע"פ 1072/15 שנייס נ' מדינת ישראל (19.11.2015); ע"פ 7063/14 רבעעה נ' מדינת ישראל (10.11.2015); ע"פ 13/13 פלוני נ' מדינת ישראל (19.4.2016)). מנגד, יש הגורסים כי דווקא בעבירותimin על עריכת הערעור לבחון בקפדנות יתרה את מסקנותיה של הערקה הדינונית (ע"פ 3250/10 מדינת ישראל נ' פלוני, בפסקאות 9-8 (12.1.2012); ע"פ 11/8279/11 מזור נ' מדינת ישראל (1.7.2013); ע"פ 12/5633 נימן נ' מדינת ישראל (10.7.2013)).

4487/10, אני סבור כי אין סתירה בין שתי הגישות. עמדתי על הדברים בהרחבה בפסק דין בע"פ 10 גילי נ' מדינת ישראל (6.11.2012), ואני רואה לחזור על הדברים (וראו גם ע"פ 5484/11 פלוני נ' מדינת ישראל (19.4.2012); ע"פ 11/7653 ידען נ' מדינת ישראל, בפסקה 22 (26.7.2012); ע"פ 10/5676 שונים נ' מדינת ישראל (18.10.2012); ע"פ 12/269 פלוני נ' מדינת ישראל (23.8.2012); ע"פ 10/4776 פלוני נ' מדינת ישראל (22.10.2012)).

6. בית המשפט המחויז רכש אמון מלא לעדותה של המתלוננת:

"נקודות המוצא שלי לבחינת השאלה האמורה היא, שאני מאמין באופן מלא לעדותה של המתלוננת, שהאירוע הראשון זהה אכן קרה" (בפסקה 54 לפסק הדין).

[...]

"המתלוננת העידה בפנינו שישות מלאות, שהתרפסו (בשל אילוצים מוצדקים) על פני שלושה חודשים. החקירה היה ארוכות, נוקבות וקשות, והעלו תכנים כאבים. פעמים רבות היא בכחה ונסערה [...] והתרשמותי היא, שהמתלוננת היא עדיה מהימנה וכנה ביותר. היא השטדלה לומר אמת ולדijk בדברים, ונזהרה מכל הגזמה והפלת יתר, למורות המצוקה בה הייתה נתונה [...]. אני מאמין למתלוננת וסומר על עדותהقلب שלם" (בפסקה 106 לפסק הדין).

בנוסף, בית המשפט מצא את עדותם של איימן, עללא' וכרמלה כמהימנות:

"התרשמתי מעלא' ומאיימן כудים מהימנים ביותר ודובי אמרת. לא היה להם כל אינטנס לשקר לרעת הנאשם ולהפלילו. עדויותיהם נשזוו בהתאם לעדותה של המתלוננת, עדותה מהימנה והאמיצה של כרמלה סולtan, ושלא ברצונה גם בעדותה של וופא סולtan" (בפסקה 91 לפסק הדין).

נספר לך, כי וופא סרבה לחזור בבית המשפט על העדות שמסרה במשפטה, והודעתה הוגשה על פי סעיף 10א לפקודת הריאות [נוסח חדש], התשל"א-1971. בית המשפט מצא גם את עדותו של מוחמד כמהימנה, וראה את עדותם כחיזוק אותנטי לגרסת המתלוננת, שלפייה החל המערער לבצע את מעשו כשהיא היה בכיתה י' (בפסקה 71 לפסק הדין).

לכל אותן ראיות נוסיף גם את עדותה של חברותה של המתלוננת, ששם אסיל, שגם בפניה חשפה המתלוננת את מעשו של המערער, בהיותה בכיתה י' (בפסקה 69 לפסק הדין). בעדותה של אסיל הייתה גם התיחסות למצבה הנפשי של המתלוננת, שמספרה לאסיל כי היא מרגישה לא טוב ורוצה לモות, תוך שהיא מספרת לאסיל את הדברים בקהל נמוך ובחשי. גם את עדותה של אסיל מצא בית המשפט המחויז כמהימנה: "עדותה של אסיל מהימנה עלי' לחולטי. לא היה לה כל אינטנס לשקר. אין לה היום כל קשר עם המתלוננת, ואין כל חשש להשפעה מכיוון זה" (בפסקה 73 לפסק דין).

בית משפט קמא מצא כי גם עדותה של המתלוננת בדבר חשיפת הדברים בפני בני משפחתה משתלבת במכלול עדותה, שאומר מצא מהימנה ביותר, גם שלא ראה בכך תמייה ראייתית של ממש (בפסקה 78 לפסק דין).

הנה כי כן, בית המשפט מצא את המתלוננת ואת העדים כמהימנים, ומנגד קבע באופן נחרץ כי "בשונה מהתרשמותי מהמתלוננת - התרשמתי מהנאשם באופן שלילי ביותר, איןני רואה בו עד מהימן ואני נכון לסייע על דבריו".

7. לא מצאתי ממש בטענת המערער כי גרסתה של המתלוננת נסתרה לאחר שקשרה את האירועים בכיתה י' לפציעתו של המערער.

בית משפט קמא התייחס בארכיות לטענות המערער בנוגע למועד האירוע הראשון, שלגביו ציינה המתלוננת כי התרחש כשהיא הייתה י', בתקופה שהמערער נפגע בידו. הפצעה בידו של המערער התרחשה בחודש يول', לאחר

סיום כתה י', ובית משפט קמא בבחן בדקדקנות את הودעתה של המתלוננת במשטרה והסביר היבט מודיעין הפציעה של המערער נקשרה על ידי המתלוננת למעשים שיחסה לו כשהיתה בכיתה י'. בית המשפט שוכנע כי המתלוננת טעהה בכך שקשררה את האירוע הראשון לפציעה של המערער, להבדיל מה קישור של האירוע המוני לכיתה י', אירועו של גבוי התלוננה בעקבותיו כי אכן אירע כשהיתה בכיתה י' (בפסקאות 58-61 להכרעת הדין). נקבע כי מדובר ב"טעות סבירה ואפשרית בנסיבות העניין", וכי "מדובר בעtuות כנה, שנובעת מלחץ ומניסיון של המתלוננת למקם את האירוע בזמן, ולהסביר לעצמה ולחוקריה את הימצאותו של הפוגע בזירה. זהה טעות שנית לקבללה ולהתעלם ממנה" (בפסקה 57 להכרעת הדין).

דרך הנি�תו של בית משפט קמא מקובלת עליינו, ואני רואים לחזור על הדברים. וכך שציין גם בית משפט קמא, המתלוננת הייתה עקבית בעדותה כי האירועים התרחשו במהלך כתה י'.

8. טענת המערער כי טרם הפציעה עבד בngrיה מדי יום, אך שלא היה בבית ולא יכול היה לבצע את המעשים, נסתירה ונדחתה על ידי בית משפט קמא, לאחר שמעדיות מעסיקי המערער עליה כי במחצית ימי השבוע הוא היה חופשי בשעות הבוקר המוקדמות.

9. המערער הצבע על אי-דיוקים שלוים כאלה ואחרים, שגם עליהם עמד בית משפט קמא בהכרעת דין ואף אני לא מצאתי בהם ממש. אף לא למותר לצין, כי המתלוננת לא נחקרה על חלק מאותן סתיות ואי-דיוקים שלוים במהלך חקירתה הנגדית.

10. המערער טוען כי בחקירה תקשורת שנערכו בנוגעטלפון של איימן, לא נמצא שיחות בין איימן לבין הטלפון של יעלא' בלבד, וגם לא שיחה ביניהם לבין המערער. אך כפי שציין בית משפט קמא, איימן השיב בבית המשפט בתמייה ספונטנית, כי אם לא הייתה שיחה מוקדמת בין יעלא', אז "air הבן הגיע אליו עם הילדה".

זאת ועוד. בביתו של איימן יש גם טלפון קווי שלא נבדק, ולא נבדק טלפונים נוספים שהופיעו בחקירה התקשורות כשיחות כניסה ויציאה מהטלפון של איימן. בכלל, כפי שעולה ממחקר התקשורות, למשך היום בו הוחזרה המתלוננט לביתה, הייתה "מתקפת טלפונים חריגת" בין איימן ובין אשתו של המערער לבין איימן. תקשורת אינטנסיבית זו מעידה ומהזקקת את סיפורו המעשה על אודות בריחתה של המתלוננת מביתה.

11. המערער טוען כי המתלוננת העיליה עלי מאחר שביקשה להתחמק מאירושין ומהחتن שהוריה הודיעו לה, על מנת לבדוק את הקשר עם מוחמד, שעמו יקרה קשר באמצעות הפיסבוק.

ברם, האירושין נערכו באפריל 2015. הקשר בין המתלוננת לבין מוחמד נוצר רק לאחר האירושין, בעוד שהמתלוננת החלה להתלון על מעשיו של המערער עוד לפני אירושינה.

אשר לטענה לגבי ביקורת המציגות של המתלוננת עקב מצבה הנפשי – הרי שבטענה זו אין ממש, ובית משפט קמא, שהתרשם ושירות מהמתלוננת במשך שש ישיבות, לא מצא כי היא מערבת בעדותה בין מציאות ודמיון.

12. הנה כי כן, בסופו של יום אנו נותרים עם הנתונים הבאים, שהביאו את בית משפט קמא להרשיע את המערער:

(-) המהימנות המלאה שרחש בית משפט קמא למתלוננת. בהקשר זה נציין כי המתלוננת נזהרה בעדותה, לא הגימה ולא הפריצה, ותארה כי רף החומרה של מעשי המערער ירד מעט בנסיבות י"א-י"ב. המתלוננת לא פנתה ביוזמתה למשטרה אלא לאחר שהיועצת הפנתה אותה לגורמי הרוחה, שהפנו אותה למשטרת. הפניה של המתלוננת אל היועצת נעשתה לאחר שהמתלוננת הבינה כי ישועתה לא תגיעה מכך אחד מבני משפחתה. ואכן, בעקבות חשיפתה את מעלייו של המערער, שילמה המתלוננת מחיר יקר מאד. בני משפחתה של המתלוננת התחחשו לה, איימו עליה בבית המשפט, וגם כיום היה מנודה על ידי המשפחה ומנותקתו לחלוtin מכור מחצבתה.

(-) המערער נמצא כבלתי מהימן ונתקפס בשקרו כאשר הכחיש אפילו את אירוע הבריחה של המתלוננת.

(-) עדותה המחזקת של אסיל.

(-) עדותו המחזקת של יעלאי.

(-) עדותו המחזקת של איימן.

(-) עדותה המחזקת של כרמלה.

(-) הودעתה של וופא במשטרת.

(-) עדותו של محمد.

על רקע עדויות וראיות אלה,AINNO רואים מקום להתערב בהכרעת הדיון.

במאמר מסגר אציג כי בית המשפט קמא התלבט אם ועד כמה ניתן לראות בעדויות של העדים הנ"ל ראייה מחזקת לגרסתה של המתלוננת, באשר עדותם מתבססת למעשה על דברים ששמעו מפה של המתלוננת. כשלעצמו, אני רואה מניעה בתקיים מעין אלה, לחרוג מהכללים הנוקשים של עדות שמיעה, במסגרת "המובלעת הראייתית" הייחודית לעבירות מין:

"במצב הדברים הרגיל, בתו המשפט נוהגים לשמר על הכלל האסור עדויות מפני השמועה. בעבירות מין, חזון נפרץ הוא שההתביעה מעידה עדים ששמעו ממקורן העבירה את שנעשה בו – גם אם הדברים אינם בגדר החraig של רס גסטה (res gesta) – כראיה לא רק לעצם אמרית הדברים אלא גם כראיה מסעית לתוכן עדותו של קורבן העבירה" (ע"פ פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 88 (20.9.2010) 5582/09).

13. הערעור על חומרת העונש: המערער טען כי העונש שהושת עליו חורג מרף העונשה הנוגה, בהתבסס על מספר פסקי דין שאיליהם הפנה.

אכן, ניתן להצביע על משראעת של עונשה בעבירות מין במשפחה, אך נוכח החומרה היתריה שבפגיעהות מיניות בקטינים בתחום התא המשפחה, העונשה היא חמירה. העונש שהושת על המערער הוא כבד, אך אין חורג באופן קיצוני מרף העונשה הנוגה (לסקירה של מספר פסקי דין בהם נדונו נאים שביבעו עבירות מין קשות בבנותיהם למאסרים ממושכים של מעל עשרים שנה ראו ע"פ 1647/17 פלוני נ' מדינת ישראל (9.1.2019)). בעניינו, מדובר בעבירות שבוצעו לאורך שנים, תוך שימוש בכוח ובאיומים כלפי המתלוונת, מעשים הכללים גם עבירת אינוס. נסיבה מיוחדת לחומרה היא העובדה שם לאחר שהמתלוונת ברחה מביתה, והוחזרה לביתה לאחר שהמערער הבטיח כי לא יגע בה לרעה, המערער לא כבש את יצרו והמשיך לבצע במתלוונת-בתו שורה של מעשים מגונים, כמפורט בכתב האישום.

14. אך יש להוסיף את המחיר הכבד של אילמה ומשלמת המתלוונת עד עצם היום זהה, לאחר שהרהייה עוז וחופה את מעלייו של המערער. המתלוונת נודתה על ידי בני משפחתה, שאיתם עליה באולם בית המשפט והכחישו כי סיפרה להם על מעשי המערער. כפי שציין בית המשפט בגזר דין, המתלוונת הגיעה בכל פעם לבית המשפט כשהיא מלאה בשוטרים, ספה קללות מבני משפחתה שהמתינו לה, והתמודדה עם חקירה נגדית לא קלה.

בני המשפחה אף ניסו לאתר את המתלוונת במקלט בו שהטה, ולמעשה, עד עצם היום זהה המתלוונת מתנהלת כמו שנרדפת על ידי בני משפחתה וכי מוששת לחיה. המתלוונת נותקה מכל משפחתה ומסביבתה הטבעית, נותרה בזדהה בעולם ללא תמייה משפחתית, וזאת בנוסף לפגיעה הנפשית הקשה שנגרמה לה ושמפיעת על כל אורחות חייה. הדברים פורטו בתסקיר נגעת העבירה, ואני רואה להאריך.

בנסיבות אלה, אין מקום להקל בעונשו של המערער, וברוי כי גם אין מקום להפחחת הפיוץ.

15. סוף דבר, שדין הערעור להידחות על כל חלקיו.

ש | פ | ט

השופט ד' מינץ:

אני מסכימים.

ש | פ | ט

השופט ד' ברק ארן:

אני מסכימה.

כפי שחברי מצין, המקה שבעפניו הוא נורא לא רק מבחינת הסבל הגוף והרגשי שהיא מנת חלקה של המתלוננת בשל הפגיעה המינית בה מצד אביה. הוא גם ממחיש את תעכומות הנפש והמכשולים המשמעותיים שנדרשו לה כדי לחלץ עצמה מן התעללות בה, בציפורה ממש, וזאת במחיר אישי קשה שהוא משלם עד היום. אני מוסיפה דברים אלה כדי לחזור ולהציג את האחריות המיוחדת של חלה על כל הסובבים קטינים וקטינות שהם קרבנות לעבירות מין - להושיט להם יד, בבחינתה: "לא לעמוד על דם רעך", ובשינויים המוחיבים גם: "מבשרך לא תמעלם". בעפניו נחשפו ניסיונותיה הרודאים של המתלוננת לשחרר מכבי הבית שהיא לה למילכות. בני משפחתה הקרובים לא סייעו לה, גם לאחר שברחה מן הבית והושבה לידי אמה ואחיה. כאשר אזרה עוז והגעה בפעם הראשונה לתחנת המשטרה, היא "הופנתה" לתחנת משטרה אחרת. נמסר לנו שהדבר נעשה בהתאם לחלוקת העבודה בין התחנות, עם זאת א-הנחה ברורה: קטינה פונה לתחנת משטרה לצורך הגשת תלונה ומופנית הלאה מבלי לוודא במה מדובר. אלה הם בדיוק המצביעים שבhem קיימ השהמתלוננת לא תאזר או מז נספף לחזור ולגש את משטרת. אם לא די בכך, מתברר עוד שכאשר נועצה ביעצת בית הספר היא "הופנתה" להלאה לגורמי הרווחה. ללא ליוי. ללא סיוע. אולי היה זה עוד פרט מידע שמוסר בעל תפקיד במוסד חינוכי למי מתלמידיו. אין חולק כי מעורבותם של גורמי הרווחה היא נדרשת, אבל הדעת נתנת שגורם חינוכי שאלוי פונה בחורה במצוקה בנסיבות אלה לא ישיא עצה לפנות הלאה, אלא ילווה אותה אל הגורמים הרלוונטיים על מנת לוודא שאכן קיבל את הסיוע שלו היא משועעת. מתשובות המדינה בדיון לא התקבל הרושם כי נעשה חידוד נhalbם בעקבות המקה - הגם שהצורך בכך חזק וממשי. את הנעשה כאן - אין להסביר. אך דומה שראוי כי הלקחים המתואימים יופקנו. ניתן לצפות כי עותק מפסק דיןנו זה יבוא לידיונו של פרקליט המדינה או מלא מקומו.

שׁוֹפְט

הוחלט כאמור בפסק דין של השופט י' עמית.

נitan היום, כ"ט בטבת התשפ"א (13.1.2021).

שׁוֹפְט

שׁוֹפְטָת

שׁוֹפְט